

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyně: **Česká námořní plavba a.s.**, IČO: 00001082
sídlem Počernická 272/96, 108 00 Praha 10
zastoupená advokátem JUDr. Markem Czivišem
sídlem Přemyslovská 13, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2019, č.j. CPR-21703-3/ČJ-2019-930310-258

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaný“) ze dne 1.

7. 2019, č.j. CPR-21703-3/ČJ-2019-930310-258 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „**správní orgán I. stupně**“) ze dne 6. 5. 2019 č.j. KRPA-273465-14/PŘ-2018-000022-UBY (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“).

1. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl ve výroku I. tak, že žalobkyně se uznává vinnou z přestupku podle ust. § 157 odst. 4 písm. a), b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „**zákon č. 326/1999 Sb.**“), kterého se dopustila tím, že nesplnila povinnost stanovenou v ust. § 101 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., kdy jako ubytovatel v období od 1. 1. 2017 do 15. 7. 2018 na specifikované adrese vedla domovní knihu v rozporu se zákonem, neboť v domovní knize nebyly zapsány čísla víz u cizinců, u kterých je stanovena vízová povinnost, dále nebyly uvedeny adresy trvalého pobytu cizinců v zahraničí a účel pobytu na území ČR, porušila též § 100 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., kdy v období od 1. 1. 2017 do 15. 7. 2018 na specifikované adrese neoznámila policii ubytování 31 cizinců v rozporu s ustanovením § 102 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. Za tento přestupek byla žalobkyni podle ust. § 157 odst. 8 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. uložena pokuta ve výši 15 000 Kč.

II. Žalobní body

2. Žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je právně nesprávné, byla jím zkrácena na svých právech, jeho odůvodnění je zcela nedostačující a není jím osvětlen důvod uložení pokuty za údajný přestupek a okolnosti přestupku.
 3. Měla za to, že žádnou z povinností dle zákona č. 326/1999 Sb. neporušila, citovala definici domovní knihy dle tohoto zákona, upozornila, že konec ubytování jí není znám, neboť nájemní smlouvy jsou uzavírány na dobu neurčitou. Tvrdila, že údaje zapisované do přihlašovacího tiskopisu nejsou zákonem nijak upraveny, není proto jasné, jaké údaje má domovní kniha obsahovat, žalobkyni nelze v důsledku absence zákonné úpravy ukládat sankci. Takové požadavky žalovaného naráží na ústavně zaručená práva a svobody žalobkyně, kdy po ní nelze požadovat plnění povinností zákonem neuložených.
 4. S ohledem na zákonnou úpravu v oblasti ochrany osobních údajů žalobkyně není oprávněna vyžadovat a shromažďovat veškeré osobní údaje osob, které žalovaný uvádí. Byla přesvědčena, že nemá pravomoc vynucovat od cizinců, se kterými uzavírá nájemní smlouvy, požadované údaje, pokud cizinec tyto údaje neposkytne, nebo je poskytne nesprávně, nemůže žalobkyně povinnost cizince sdělit tyto údaje nijak kontrolovat, ani vynucovat.
 5. Poukázala na to, že není ubytovatelem, který má ubytovávání cizinců či jiných osob jako předmět své podnikatelské činnosti, s nájemci uzavírá dlouhodobé nájemní smlouvy, pronajímání nemovitostí není podnikatelskou činností, a už vůbec ne
- Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

živností. Pokud žalovaný dohledal ubytovací činnost jako některou z činností zařazenou pod „výrobu, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“, domnívá se žalobkyně, že v případě dlouhodobého pronájmu osobám se o ubytovací služby nejedná, naopak jde o pronájem nemovitých věcí a bytů. Takový přístup zastávají rovněž jiné správní orgány, například orgány správy daní. Dle názoru žalobkyně by měly správní orgány zastávat jednotné stanovisko a na jednu činnost nelze nahlížet různými orgány zcela jinak a uplatňovat různé právní předpisy. Není povinností žalobkyně oznamovat uzavření nájemní smlouvy s cizincem prostřednictvím dálkového přístupu, tj. aplikace Ubyport, a nelze jí vytýkat porušení podmínek oznamování ubytování cizinců podle § 102 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., neboť tyto podmínky se uplatňují pouze u ubytovatelů, kteří mají ubytování jako předmět podnikatelské činnosti.

6. Navrhla, aby napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí byla zrušena.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že ust. § 97 zákona č. 326/1999 Sb. stanoví cizinci povinnost sdělit policii při hlášení pobytu vyplněním přihlašovacího tiskopisu jméno, příjmení, datum narození, státní občanství, trvalé bydliště v zahraničí, číslo cestovního dokladu a víza, je-li v cestovním dokladu vyznačeno, počátek a místo pobytu, předpokládanou dobu a účel pobytu na území. Ust. § 103 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. pak stanoví cizinci povinnost předložit ubytovateli cestovní doklad (nebo jiné vymezené doklady), vyplnit a podepsat přihlašovací tiskopis nebo podepsat listinný dokument obsahující údaje v rozsahu přihlašovacího tiskopisu. Žalovaný zjistil, že žalobkyně nevedla domovní knihu podle § 101 zákona č. 326/1999 Sb., neboť tato neobsahovala všechny údaje, tj. adresy trvalého bydliště v zahraničí, účel pobytu a čísla víz, tím se žalobkyně dopustila přestupku dle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., nejde o požadavky nad rámec zákona a z tohoto důvodu nejsou dotčena ústavně zaručená práva žalobkyně.
8. Ke shromažďování osobních údajů sdělil, že žalobkyně v postavení ubytovatele odpovídá za to, aby požadované údaje policii sdělila, dle zákona č. 326/1999 Sb. má současně právní zájem je po cizinci vyžadovat (tedy je shromažďovat, evidovat a spravovat), z těchto důvodů nemůže dojít ke zneužití nebo k neoprávněnému nakládání s osobními údaji. K vynucení povinnosti cizince dle ust. § 103 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. sdělil, že pokud cizinec tuto povinnost nesplní, dopustí se přestupku dle § 156 odst. 1 písm. g) téhož zákona.
9. K postavení žalobkyně jako ubytovatele uvedl, že z povahy její činnosti i ze správního spisu je zřejmé, že žalobkyně jako právnická osoba v postavení ubytovatele poskytuje ubytování cizincům svým vlastním jménem, soustavně, nájemní smlouvy uzavírá samostatně, na vlastní odpovědnost a nájem z pronajatých bytových jednotek má jako svůj příjem. Podnikatel je pak oprávněn provozovat živnost volnou v celém rozsahu oprávnění bez ohledu na to, zda v ohlášení uvede jeden nebo více oborů živnosti volné,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

rozsah jeho živnostenského oprávnění není vázán oborem činnosti uvedeným v ohlášení a ve výpise ze živnostenského rejstříku.

10. Dále uvedl, že pokud žalobkyně poskytuje ubytování za úhradu, přičemž dle zákona č. 326/1999 Sb. se ubytováním rozumí i vztah založený nájemní smlouvou, je též ubytovatelem dle daného zákona, z čehož mu jako právnické osobě vyplývají stanovená práva a povinnosti. Zákon č. 326/1999 Sb. stanoví povinnosti všem ubytovatelům bez rozdílu vymezení, v jakých ubytovacích zařízeních nebo objektech a stavebách ubytování poskytují a v jakém rozsahu své činnosti, a to pokud ubytování poskytují za úhradu nebo více než 5 cizincům. V daném zákoně je specifikován rozdíl, zda se jedná o ubytovatele, který poskytuje ubytování v rámci svého předmětu podnikatelské činnosti nebo poskytuje ubytování jako fyzická osoba, nelze souhlasit s názorem, že činnost žalobkyně nemůže naplňovat znaky živnosti a proto není pro účely daného zákona ubytovatelem. V daném případě jde o splnění povinnosti v režimu hlášení místa pobytu na území, z hlediska povinnosti dle § 100 písm. c) plněné způsobem podle § 102 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. nerozlišuje, v jakém zařízení je ubytování poskytováno, tato povinnost se vztahuje na všechny, kteří mají ubytování jako předmět podnikatelské činnosti. Z povahy věci není možné přistupovat k činnosti žalobkyně stejným způsobem, jako je přistupováno např. z hlediska správy daní, která danou činnost upravuje odlišným způsobem za jiným účelem.
11. Měl za to, že ostatní námitky se shodují s odvolacími námitkami, se kterými se žalovaný již v napadeném rozhodnutí vypořádal, ve svém postupu neshledal pochybení, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
13. Dle úředního záznamu ze dne 20. 7. 2018 č.j. KRPA-273465-1/PŘ-2018-000022-UBY byla dne 17. 7. 2018 hlídkou policie provedena kontrola na adrese sídla žalobkyně, která spravuje ubytovací zařízení, tj. bytový dům na specifikované adrese, kontrola byla zaměřena na plnění povinností ubytovatele, byl přítomen ředitel žalobkyně, který má na starosti daný bytový dům. Při kontrole předložené ubytovací knihy za období od 1. 1. 2017 do 15. 7. 2018 pojala hlídka podezření, že ubytovatel vede knihu neúplně, neboť tato kniha neobsahuje údaje stanovené ust. § 101 a § 97 zákona č. 326/1999 Sb., tj. zápisy o čísle víza u cizinců, u kterých je stanovena vízová povinnost a adresy trvalých adres cizinců. Dále zjistila, že žalobkyně řádně neplní oznamovací povinnost dle ust. § 100 písm. c) daného zákona, neboť tato je plněna formou datových zpráv, což je v rozporu s ust. § 102 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., vzhledem k tomu, že ubytování je předmětem podnikatelské činnosti ubytovatele. Bylo zjištěno, že se jedná o 79 cizinců, u nichž bylo oznámení učiněno v rozporu se zákonem. Vzhledem ke zjištěnému porušení § 100 písm. c) a § 101 bylo konstatováno důvodné podezření ze spáchání přestupku dle § 157 odst. 4 písm. a), b) zákona č. 326/1999 Sb.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

14. Správní orgán I. stupně vydal dne 14. 1. 2019 pod č.j. KRPA-273465-5/PŘ-2018-000022-UBY příkaz, dle kterého je žalobkyně vinna ze spáchání přestupku dle ust. § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., kterého se dopustila tím, že jako ubytovatel vedla domovní knihu k ubytovacímu zařízení na specifikované adrese v rozporu s ust. § 101 odst. 1 téhož zákona, neboť v domovní knize nebyla zapsána čísla víz u cizinců, u kterých je stanovena vízová povinnost, dále nebyly uvedeny adresy trvalého pobytu cizinců v zahraničí, dále nesplnila povinnost dle ust. § 100 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., když oznámila policii za období od 1. 1. 2017 do 15. 7. 2018 ubytování 79 cizinců v rozporu s ust. § 102 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., za což jí byla dle ust. § 157 odst. 8 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. uložena pokuta ve výši 15 000 Kč. Žalobkyně dne 16. 1. 2019 proti příkazu podala odpor, následně požádala o nařízení ústního jednání, které se konalo dne 19. 3. 2019.
15. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 6. 5. 2019, v odůvodnění správní orgán I. stupně, shrnul zjištění učiněná při pobytové kontrole, která byla podkladem pro vydání příkazu, dále shrnul průběh ústního jednání a provedeního dokazování. Dospěl k závěru, že žalobkyně se dopustila zaviněného jednání, které bylo v příčinném vztahu k následku, neboť bylo dostatečně prokázáno, že jako ubytovatel v období od 1. 1. 2017 do 15. 7. 2018 vedla domovní knihu v rozporu s ust. § 101 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., neboť zde nebyly zapsány údaje v rozsahu přihlašovacího tiskopisu dle § 97 téhož zákona, čímž se dopustila přestupku dle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. Dále nesplnila řádně povinnost dle § 100 písm. c) téhož zákona, když neoznámila policii ubytování 31 cizinců v rozporu s § 102 odst. 3, čímž se dopustila přestupku dle § 157 odst. 4 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. Shledal, že se nejednalo o 79, avšak o 31 cizinců, neboť v domovní knize byli zapsáni i cizinci, kteří jsou ubytováni i na jiných adresách, pouze 31 jich bylo ubytovaných na specifikované adrese. Nenašel důvody ke zproštění odpovědnosti za přestupek, při stanovení výše pokuty přihlédl k tomu, že následkem jednání žalobkyně je neoznámení pobytu cizinců, nedojde tedy k naplnění § 93 zákona č. 326/1999 Sb., čímž je vedle zájmu na řádném výkonu státní správy porušen též zájem společnosti mít přehled o cizincích pobývajících v ČR. Neoznámení ubytování cizince považoval za závažný přestupek, kterému by měla být ze strany žalobkyně jako ubytovatele trvale věnována zvýšená pozornost, závažnost posoudil s ohledem na způsob jeho spáchání, jeho následek a okolnosti, za nichž byl spáchán, výše pokuty odpovídá rozsahu nesplnění povinnosti. Jako polehčující okolnost přijal skutečnost, že žalobkyně spolupracovala při objasnění přestupku a jedná se o její ojedinělý přestupek, proto uložil pokutu na spodní hranici sankčního rozpětí (které činí až 50 000 Kč), což považoval za přiměřené i z hlediska preventivně-represivní funkce.
16. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně dne 22. 5. 2019 odvolání, namítala, že není ubytovatelem ve smyslu zákona č. 500/2004 Sb., tím je pouze osoba, která poskytuje ubytovací služby a je k tomuto účelu vybavena podnikatelským oprávněním. Dále měla za to, že kontrola neproběhla v souladu s právními předpisy, že žalobkyně není povinna používat soustavu UBYPOR, neboť nemá jako předmět podnikání zapsány ubytovací služby (měla je zapsané v obchodním rejstříku pouze do 30. 6. 2006). Tvrdila, že žalobkyně není hotelem ani ubytovnou, není oprávněna

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

vyžadovat po osobách, se kterými uzavírá nájemní smlouvy, sdělení jejich adresy v zemi původu, nemůže je pak uvést ani policii.

17. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 20. 5. 2019, v odůvodnění žalovaný shrnul předchozí průběh správního řízení, obsah podaného odvolání a podklady pro vydání rozhodnutí. Zjistil, že žalobkyně je vlastníkem nemovitosti na specifikované adrese, kde poskytuje ubytování cizincům, a z hlediska ust. § 99 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. je tedy ubytovatelem. K námitkám žalobkyně poukázal na ust. § 100 písm. c) a § 102 odst. 1, 2, 3 a 4 předmětného zákona, z nichž jednoznačně vyplývá, jakým způsobem může žalobkyně splnit povinnost oznámit ubytování cizince, její činnost lze podřadit pod citovaná zákonná ustanovení. Předmětný zákon stanovuje povinnosti v oblasti ubytování cizinců bez ohledu na to, v jakém objektu či ubytovacím zařízení je toto ubytování poskytováno, pouze je činěn rozdíl, zda se jedná o ubytovatele, který ubytování poskytuje v rámci předmětu své podnikatelské činnosti, či zda se jedná o fyzickou osobu. V případě žalobkyně lze danou činnost podřadit pod její předmět podnikání, tj. výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, pokud oznamovací povinnost splnila zasláním údajů do datové schránky, nejednalo se o postup v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb. Námitku ohledně zapsání ubytovacích služeb v obchodním rejstříku pouze do 30. 6. 2006 považoval za irelevantní, neboť žalobkyně má aktuálně v předmětu podnikání v živnostenském rejstříku zapsanu výrobu, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona a v oborech činností i ubytovací služby, v rámci volné živnosti tato zahrnuje i obor činnosti ubytovací služby. Podstatné je rovněž to, že žalobkyně jako podnikatel ubytování cizincům fakticky poskytuje. Ke splnění oznamovací povinnosti je povinna používat elektronický formulář a aplikaci Ubyport. Zákon se vztahuje v obecné rovině na všechny ubytovatele, kteří mají ubytování jako předmět podnikatelské činnosti. Dále shledal, že kontrola proběhla v souladu s právními předpisy. Popsal povinnosti z hlediska vedení domovní knihy a údajů do ní zapisovaných, námitku ohledně nedostatku oprávnění požadovat po cizincích osobní údaje vyhodnotil jako neopodstatněnou. Vyjádřil se též k výši uložené pokuty.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Podle § 99 zákona č. 326/1999 Sb.: *(1) Ubytovatelem se pro účely tohoto zákona rozumí každý, kdo poskytuje ubytování za úhradu nebo ubytovává více než 5 cizinců, s výjimkou případu, kdy lze ubytované cizince a ubytovatele považovat za osoby blízké. (2) Ubytováním se pro účely tohoto zákona rozumí vztah založený smlouvou o ubytování, nájemní smlouvou, podnájemní smlouvou nebo smlouvou s obdobným obsahem.*
20. Podle § 100 zákona č. 326/1999 Sb.: *Ubytovatel je povinen písm. c) oznámit policii ubytování cizince (§ 102), písm. f) vést domovní knihu a na požádání policie ji předložit ke*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

kontrole; při zahájení kontroly je povinen předložit domovní knihu obsahující údaje k cizincům ubytovaným v té době.

21. Podle § 101 zákona č. 326/1999 Sb.: *(1) Domovní kniha je dokument, do kterého ubytovatel zapisuje údaje v rozsahu přihlašovacího tiskopisu (jméno, příjmení přihlašovaného cizince, datum jeho narození, jeho státní občanství, trvalé bydliště v zahraničí, číslo cestovního dokladu a víza, je-li v cestovním dokladu vyznačeno, počátek a místo pobytu, předpokládanou dobu a účel pobytu na území – poznámka soudu) a počátek a konec ubytování. Za domovní knihu se pro účely tohoto zákona považuje též soubor listinných dokumentů podepsaných cizincem podle § 103 písm. b) obsahujících údaje v rozsahu uvedeném ve větě první. (2) Pro účely kontroly podle § 100 písm. f) je ubytovatel povinen předložit domovní knihu v listinné podobě. (3) Zápisy do domovní knihy musí být provedeny v aktuálním čase, pravidelně, přehledně a srozumitelně. Tyto zápisy musí být uspořádány postupně z hlediska časového; to platí obdobně pro uspořádání listinných dokumentů nahrazujících domovní knihu. (4) Domovní knihu ubytovatel uchovává po dobu 6 let od provedení posledního zápisu. Listinné dokumenty nahrazující domovní knihu je ubytovatel povinen uchovávat po dobu 6 let od ukončení ubytování cizince.*
22. Podle § 102 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb.: *Jde-li o ubytovatele, který má ubytování jako předmět podnikatelské činnosti, oznamuje ubytování prostřednictvím dálkového přístupu uvedeného v odstavci 2 písm. c), je-li takový přístup zřízen a funkční.*
23. Podle § 157 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb.: *Právníká nebo podnikající fyzická osoba se jako ubytovatel dopustí přestupku tím, že písm. a) nesplní některou z povinností podle § 100, písm. b) vede nebo uchovává domovní knihu v rozporu s § 101.*
24. Podle § 157 odst. 8 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.: *Za přestupek lze uložit pokuta do 50 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 4, odstavce 5 písm. a) nebo odstavce 6 nebo 7.*
25. Podle § 167 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.: *Policie je oprávněna písm. d) provádět pobytovou kontrolu 1. cizince za účelem zjištění, zda se na území zdržuje oprávněně a zda splňuje podmínky pobytu na území podle tohoto zákona, 2. cizince nebo jiných osob za účelem zjištění, zda dodržují povinnosti stanovené tímto zákonem, f) vstupovat do ubytovacích zařízení za podmínek stanovených tímto zákonem a kontrolovat domovní knihy.*
26. Žalobkyně namítá, že údaje zapisované do přihlašovacího tiskopisu nejsou zákonem nijak upraveny, není proto jasné, co má domovní kniha obsahovat; nadto nemá informace ohledně konce ubytování, neboť uzavírané smlouvy jsou na dobu neurčitou. Tato námitka je zcela nedůvodná, neboť údaje, které je nezbytné zapsat do přihlašovacího tiskopisu, jsou zcela jednoznačně a taxativně uvedeny v ust. § 97 zákona č. 326/1999 Sb., kdy se jedná o jméno, příjmení přihlašovaného cizince, datum jeho narození, jeho státní občanství, trvalé bydliště v zahraničí, číslo cestovního dokladu a víza, je-li v cestovním dokladu vyznačeno, počátek a místo pobytu, předpokládanou dobu a účel pobytu na území. Navazující ust. § 101 odst. 1 téhož zákona pak stanoví povinnost ubytovatele zapisovat do domovní knihy údaje v rozsahu přihlašovacího

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

tiskopisu (tj. všechny údaje explicitně vyjmenované shora) a navíc ještě počátek a konec ubytování, k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2019 č.j. 7 Azs 31/2019-24. V tomto směru tak nevznikají žádné pochybnosti, co je konkrétním obsahem zákonem uložené povinnosti ubytovatele, sankce uložená žalobkyni za její neplnění tedy nijak nekoliduje s ústavními právy žalobkyně, neboť jak je zřejmé, nejedná se o případ, kdy by po žalobkyni bylo požadováno plnění povinností zákonem neuložených. Pokud jde o skutečnost, že nájemní smlouvy jsou žalobkyní uzavírány na dobu neurčitou, je nezbytné uvést, že součástí skutkové podstaty vytýkaného jednání je pouze neuvedení čísel víz u cizinců, u kterých je stanovena vízová povinnost, neuvedení adres trvalého pobytu cizince v zahraničí a účelu pobytu na území ČR. Žalobkyně tedy nebyla nijak postižena za to, že by v domovní knize nevedla údaje ohledně konce ubytování, daná námitka je tak zcela irelevantní.

27. Žalobkyně dále namítala, že není oprávněna nijak vynucovat poskytnutí předmětných údajů cizinci, ani tyto údaje shromažďovat. V této souvislosti je nezbytné poukázat na ust. § 103 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., dle kterého je cizinec povinen předložit ubytovateli cestovní doklad, průkaz o povolení k pobytu, potvrzení o přechodném pobytu na území, pobytovou kartu rodinného příslušníka občana Evropské unie, průkaz o povolení k pobytu pro cizince nebo průkaz o povolení k trvalému pobytu a osobně vyplnit a podepsat přihlašovací tiskopis nebo podepsat listinný dokument obsahující údaje v rozsahu přihlašovacího tiskopisu. Zároveň, pokud cizinec tuto povinnost nesplní, dopouští se přestupku podle ust. § 156 odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb. S touto zákonnou povinností cizince sdělit ubytovateli příslušné údaje koresponduje povinnost ubytovatele vést domovní knihu (§ 101 zákona č. 326/1999 Sb.) a plnit oznamovací povinnost vzhledem k policii (§ 102 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb.) Jedná se tak zákonnou povinnost cizince sdělit ubytovateli zcela konkrétně vymezené údaje, jejíž nesplnění je spojeno s přestupkovou odpovědností. I když lze přisvědčit tomu, že ubytovatel jako soukromá osoba nemůže splnění této povinnosti na cizinci přímo vynucovat, neboť mu k tomu zákona nedává žádné zmocnění, má ubytovatel možnost, jak se vyhnout tomu, aby v návaznosti na porušení povinnosti cizince sám porušil své korespondující povinnosti. V situaci, kdy cizinec odmítne splnit svou povinnost sdělit ubytovateli předmětné údaje (tedy, předložit cestovní pas a vyplnit přihlašovací tiskopis), nemusí ubytovatel s takovou osobou uzavírat příslušný smluvní vztah, na základě kterého by cizinci bylo poskytnuto ubytování.

28. V posuzované věci prováděli policisté dne 17. 7. 2018 u žalobkyně kontrolu zaměřenou na plnění jejích povinností jakožto ubytovatele, v rámci této pobytové kontroly policie nahlížela do domovní knihy (k povaze pobytové kontroly srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2011 č.j. 9 Ans 7/2011-59). V rozsudku ze dne 16. 8. 2018 Nejvyšší správní soud konstatoval: „*Zákon o pobytu cizinců (i výše citovaná judikatura) uvedené pravomoci policii výslovně přiznává a současně explicitně ukládá ubytovateli (žalobci) povinnost v tomto ohledu umožnit policii vykonat její pravomoc [viz § 167 odst. 1 a § 100 písm. f) zákona o pobytu cizinců]. Současně tato právní úprava nepodmiňuje výkon daných pravomocí policie žádnými dalšími podmínkami, jak správně připomíná stěžovatel.*“ Z odůvodnění tohoto rozsudku dále vyplývá, že ubytovatel jako osoba, která vede domovní knihu, je správcem osobních údajů ve smyslu tehdy účinného zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů (dále

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

jen „zákon č. 101/2000 Sb.“), který má ve smyslu ust. § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. obecnou povinnost přijmout taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému přístupu k osobním údajům, přenosům, zpracování, jakož ani k jinému zneužití osobních údajů. Nejvyšší správní soud k tomu dále uvedl: „V daném případě o takovém neoprávněném nakládání (zneužití) hovořit nelze; policie je na základě jednoznačné dikce zákona o pobytu cizinců oprávněna nahlížet do domovní knihy. Zákodárce ji výslovně zmocnil k tomu, aby do domovní knihy nahlížela, a to i přesto, že kniha obsahuje řadu osobních údajů (podle § 101 zákona o pobytu cizinců je domovní kniha dokument, do kterého ubytovatel zapisuje např. jméno, příjmení přihlašovaného cizince, datum jeho narození, jeho státní občanství, trvalé bydliště v zahraničí, číslo cestovního dokladu a víza, je-li v cestovním dokladu vyznačeno, počátek a místo pobytu, předpokládanou dobu a účel pobytu na území).“ Obdobně, zákon č. 326/1999 Sb. v ust. § 102 odst. 2 písm. c) ve spojení s odst. 3 ukládá ubytovateli, který má ubytování jako předmět podnikatelské činnosti, oznámit policii určité údaje cizince.

29. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobkyně je ze zákona oprávněna předmětné údaje včetně osobních údajů po cizincích, které ubytovává, vyžadovat a tyto shromažďovat a s nimi nakládat za zákonem stanoveným účelem, je správcem osobních údajů ve smyslu tehdy účinného zákona č. 101/2000 Sb., tyto údaje je pak povinna poskytovat státním orgánům za shora stanovených podmínek. V žádném případě se tak v této souvislosti nedostává do střetu se zákonem č. 101/2000 Sb., námitka je nedůvodná.
30. Žalobkyně byla přesvědčena, že není ubytovatelem, který má ubytování jako předmět podnikatelské činnosti, ve smyslu ust. § 102 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. Žalobkyně tedy nepopírá, že je ubytovatelem podle ust. § 99 odst. 1 daného zákona, kterým se rozumí každý, kdo poskytuje ubytování za úhradu nebo ubytovává víc než 5 cizinců.
31. Soud v této souvislosti poukazuje na to, že zákon č. 326/1999 Sb. obsahuje samostatnou definici ubytování, a to právě a pouze pro účely tohoto zákona, daná definice je uvedena v ust. § 99 odst. 2, kdy se ubytováním rozumí vztah založený smlouvou o ubytování, nájemní smlouvou, podnájemní smlouvou nebo smlouvou s obdobným obsahem. Z toho je patrné, že tato definice je poměrně široká a obsahuje pouze demonstrativní výčet smluvních typů, které naplňují definici ubytování, přičemž v pojmu „smlouvou s obdobným obsahem“ umožňuje pod daný pojem zahrnout i jiné typy smluvních vztahů, přičemž hlavním kritériem je jejich obsah. Pokud tedy žalobkyně uzavírá s cizinci dlouhodobé nájemní smlouvy týkající se předmětné nemovitosti, jedná se o činnost, která naplňuje definici ubytování ve smyslu daného ust. § 99 odst. 2, neboť tento zákon z hlediska délky uzavíraných nájemních smluv nijak nerozlišuje, podstatné je, že daná smlouva je smlouvou nájemní uzavíranou s cizincem.
32. S pojmem „ubytování“ (který je nutno chápat ve smyslu zákonné definice obsažené v ust. § 99 odst. 2) pracuje též ust. § 102 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., když stanoví zvláštní povinnost pouze těm ubytovatelům, kteří mají ubytování jako předmět podnikatelské činnosti.
33. Z výpisu z živnostenského rejstříku žalobkyně ze dne 1. 8. 2018, který je součástí správního spisu, vyplývá, že žalobkyně má v rámci předmětu podnikání (výroba,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona) uvedeny též ubytovací služby, dle ust. § 3 odst. 3 písm. ah) zákona č. 455/1991 Sb. živností není pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor. Soud však shledal, že není rozhodné, zda činnost vykonávaná žalobkyní spočívající v uzavírání nájemních smluv s cizinci spadá pod živnost, kterou má žalobkyně zapsanou v živnostenském rejstříku, či nikoliv, v tomto směru není argumentace žalovaného v napadeném rozhodnutí vedena správným směrem. Z hlediska oznamovací povinnosti dle zákona č. 326/1999 Sb. (ust. § 102 odst. 3) totiž není určující, zda ubytovatelé splnili formální požadavky pro registraci „ubytování“ jako podnikatelské činnosti stanovené různými právními předpisy, avšak zda tuto činnost fakticky jako podnikatelskou činnost vykonávají. Tuto zásadní informaci žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, když považoval za podstatné, že žalobkyně jako podnikatel ubytování cizincům fakticky poskytuje.

34. Definice podnikatele a podnikatelské činnosti totiž vychází z ust. § 420 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**občanský zákoník**“), dle kterého: *Kdo samostatně vykonává na vlastní účet a odpovědnost výdělečnou činnost živnostenským nebo obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku, je považován se zřetelem k této činnosti za podnikatele.* Odborná literatura k tomu uvádí: „ObčZ opouští koncepci, že podnikatelem je pouze osoba nadaná podnikatelským oprávněním nebo zapsaná do obchodního rejstříku či jiné evidence. Rozhodující je, zda daná osoba vykonává podnikatelskou činnost, tj. činnost vykazující níže uvedené charakteristické znaky (zápis do OR či vydání podnikatelského oprávnění však má význam dle § 421).“ (Petrov, J., Výtisk, M., Beran, V. a kol. *Občanský zákoník. Komentář. 1. Vydání, Praha: C. H. Beck, 2017*). Jedná se tak o materiální pojetí podnikání, kdy rozhodující je povaha vykonávané činnosti. Stejným způsobem je třeba chápat definici dle ust. § 102 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., tj. *ubytovatel, který má ubytování jako předmět podnikatelské činnosti*, tedy tak, že se jedná o ubytovatele, který ubytování v rámci své podnikatelské činnosti fakticky vykonává.

35. Žalobkyně je obchodní korporací (akciovou společností), tedy právnickou osobou, jejímž účelem je dosahování zisku, je tedy podnikatelem, a to též ve smyslu ust. § 421 odst. 1 občanského zákoníku. Zároveň je z kontextu dané věci zřejmé, že činnost ubytování vykonává samostatně, na vlastní účet a odpovědnost, a rovněž též soustavně, což lze dovodit z délky období, za které minimálně bylo žalobkyní ubytování poskytováno (tj. od 1. 1. 2017 do 15. 7. 2018) a z počtu osob, kterým bylo ubytování poskytováno (tj. desítky osob – 31 osob v nemovitosti, které se týkala pobytová kontrola, a dalších 48 osob na jiných adresách). Z toho je patrné, že se jedná o systematickou dlouhodobou činnost, a to rovněž cílenou na dosažení zisku, když žalobkyně je obchodní korporací a jiný účel (např. zabezpečování veřejných potřeb či jiná nezisková činnost) v řízení nevyšel najevo. K pojmu „živnostenským nebo obdobným způsobem“ výše uvedený komentář k občanskému zákoníku uvádí: „*Tímto znakem chtěl zákonodárce zřejmě vyjádřit účel výkonu dané činnosti (tj. že jde o činnost prováděnou k získání obživy), nikoli požadavek na existenci podnikatelského oprávnění (koncept vázanosti definice podnikatele či podnikání na existenci podnikatelského oprávnění naopak zákonodárce dle DZ výslovně opouští).*“ ... A dále: „*V této souvislosti lze zmínit činnost „pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor“, která sice dle § 3 odst. 3 písm. ah) ŽZ není živností, to však neznamená, že nemůže jít o podnikání (viz např. NS*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

23 340/2013, 31 Cdo 660/2010 , 30 Cdo 1889/2007).“ (Petrov, J., Výtisk, M., Beran, V. a kol. *Občanský zákoník. Komentář. 1. Vydání, Praha: C. H. Beck, 2017*). Skutečnost, že žalobkyně aktuálně nemá v obchodním rejstříku v rámci předmětu podnikání zapsanou činnost „pronájem vlastních nemovitostí bez poskytování jiných než základních služeb spojených s pronájmem“, jako tomu bylo do 2. 9. 2011, tak neznamená a nijak neprokazuje, že žalobkyně tuto činnost v rámci své podnikatelské činnosti již fakticky nevykonává.

36. Námitka ohledně odlišného pohledu z hlediska daňových předpisů je pouze obecná, žalobkyně v ní konkrétně neuvedla, jakým způsobem tyto předpisy (a které specificky) mají podporovat její stanovisko, že ubytování není předmětem její podnikatelské činnosti. Z tohoto důvodu se ani soud nemohl k této námitce blíže vyjádřit.
37. Na základě shora uvedeného soud dovodil, že ubytování je předmětem podnikatelské činnosti žalobkyně, která tak má v souladu s ust. § 102 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. povinnost oznamovat ubytování prostřednictvím dálkového přístupu uvedeného v odstavci 2 písm. c), je-li takový přístup zřízen a funkční.
38. Při jednání žalobkyně namítala též vady provedené kontroly, na základě které byla pokuta uložena. V žalobě se tato námitka omezila na konstatování, že kontrola neproběhla v souladu s právními předpisy, tato námitka není řádným žalobním bodem, doplnění o konkrétní pochybení bylo učiněno až po lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s.ř.s.). V této souvislosti srovnal rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58), ve kterém se mimo jiné uvádí, že „*jím (žalobním bodem) je konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z něhož plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným, popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.*“
39. Městský soud v Praze tedy uzavírá, že žalobkyně se svými námitkami neuspěla, v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, Městský soud v Praze proto dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl jako nedůvodnou.
40. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. října 2021

JUDr. Lenka Loudová, v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.